

Ott van gyökér, mely szétfeszíti majd
 A sirkövet! ó Aradon kihajt!
 Nem nyomja el a dudva és paraj, (de)
 Akarj!

S ha sorsod szörnyü s nem birod magad,
 Gondold, hogy most van, most dobol Arad!
 S ordits, ha szur e töviskoszorud,
 Bosszut!

Csak meg ne szokd az elnyomást s a morzsát
 S a rongygunyát, amit a szolgád dob rád!
 A büszkeséged, jaj, ne add oda
 Soha!

Hogyan mennél Aradra szolgáliszívvvel,
 Ahol minden fűszálban hősi szív ver?
 Ahol minden kavics, bokor, avar
 Magyar!

Ha megtudná, hogy szivedben eladtad
 A sírokat, mik szenteket takarnak,
 Szemedbe vágná Arad néma szája:
 Gyáva!

Szomorú Árpád.

Lesz még egyszer ünnep a világon !

VERSESJÁTÉK.

Személyek: Angyal — Székely leány.

(A jelenet kezdetén a székely leány egy pamlagon alszik, mellette az angyal áll a koronás magyar cimerre támaszkodva. A kis székely leány hajában hosszú nemzetiszínű szalag. A háttérben Csonka-Magyarország gyászfátyollal övezett térképe, mely a jelenet végén átváltozik Nagy-Magyarország nemzetiszín szalagokkal övezett térképévé.)

Angyal:

Aludj, aludj székely leány,
 És álmodj szépeket.
 Ne láss álmodban felleget,
 Csak tiszta kék eget.
 Járd az álmok birodalmát,
 Felejts el minden szenvedést,
 Feledd hogy rabló, gaz hordák

Aratják a vetést.
 Lesz még egyszer ünnep a világon,
 Leng még magyar zászló Kárpát-ormokon!
 Csonka-Magyarország újra naggyá válik:
 Újra hatalmas és szabad lesz a hon!

Székely leány: (felébred)

Jaj de szép vagy!
 Mondd ki vagy?
 Honnan jöttél hozzám,
 Édes álmod szemeimre
 Ugy-e, hogy te hoztál?
 Ki vagy, te szép?
 Ki vagy, te jó?

Angyal:

Mennyből jöttem,
 Isten küldött
 Hozzád, kis leány.
 Célom, hogy a
 Magyar boldog
 Legyen mindahány.
 Vigasztalni jöttem én most
 Kis leány, hozzátok,
 Elkergeti mindazt, mi baj,
 Mindazt, ami átok.
 Szólj, kis leány,
 Mit álmodtál?

Székely leány:

Odahaza jártam a Hargita alján,
 Odahaza jártam a Küküllő partján,
 Odahaza jártam kicsiny udvarunkban,
 S idegen arcokat látok én most ottan.
 Erdélyország felől magyar sóhaj száll,
 Rab magyar keservvel tele a táj.
 Korbácsütés nyomán felserked a vér,
 Tudd meg oláh, hogy az Isten
 A haragvó Isten
 Bottal sosem ver!

Angyal:

Nem lesz soká sóhaj a Hargita alján,
 Nem sir majd a magyar a Küküllő partján,
 Boldogság és öröm tanyázik majd itten,
 Imádkozzatok csak, megsegít az Isten!

Székely leány:

Óh, csak úgy lehetne...

— — — — —
 Szépet is álmodtam.
 Egy virágos réten,
 Mesebeli szépen
 Egy tündérral voltam.
 A jóságos tündér
 Lepke fogatával
 Ugy vitt messze, messze,
 Fel a fellegekbe.
 Szép fehér galambok
 Jöttek ott százával,
 Minden kicsi galamb
 A maga párjával.
 Nemzetiszín szalag
 Volt lábukra kötve,
 Ugy jöttek mellettünk
 Kerengve, röpködve.

Angyal:

Ugy-e szép volt,
 Ugy-e jó volt,
 Kedves kis leány,
 Fellegek közt
 Szállva járni
 Tündér fogatán?

Székely leány:

Nagyon félttem egyszer én,
 Boszorkány jött szembe:
 Seprünyélen lovagolt,
 Most jut az eszembe.
 Jaj, de csuf volt,
 Nagyon félttem.

Angyal:

Ám a tündér megvédett,
 Ugy-e kicsi szentem,
 Jártam többször én is így,
 Fellegek közt mentem.
 De hagyjuk ezt.
 Mit láttál még?

Székely leány:

Vitt a tündér messze, messze,

Erdély felé napkeletre,
 S csodaszépet láttam.
 Szabad volt a magyar haza,
 Nem volt a népnek jajszava
 Bármerre is jártam.
 Mindenféle öröm, vigság,
 Mindenféle nóta,
 Mindenféle magyar zászló,
 S kacagott a róna.
 Hadak utján Csaba vezér
 Vezette a népét,
 A székelyek lelkesedve
 Nézték, egyre nézték.
 Fut az oláh, ahogy csak bir,
 Ahogy birja lába,
 Nincsen már egy oláh baka
 Erdélyi határba.
 Jaj de szép volt,
 Jaj, de jó volt
 Tündér fogatán.
 Ha így lenne,
 Boldog lenne
 Drága szép hazám.

Angyal:

Így lesz az már nemsokára,
 Bukni fog a gazság,
 Boldog lesz már a hazátok,
 Mert győz az igazság!
 Figyelj reám,
 Székely leány:
 Nem lesz soká sóhaj a Hargita alján,
 Nem sir majd a magyar a Küküllő partján.
 Boldogság és öröm tanyázik majd itten.
 Imádkozzatok csak, megsegít az Isten.
 Hogy megérhessük hát a nagy diadalt,
 Imádkozzunk: Isten áldd meg a magyart.

(Karének: Himnusz.)

Harsányi László.